

✿ DE STER. ✿

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

*Gerechtigheid verhoogt een volk, maar de sonde is een schandvlek
der natiën.*

SALOMO.

No. 7.	1 April 1912.	17de Jaargang.
--------	---------------	----------------

BIDDEN.

(DOOR ROSGOE W. EARDLEY.)

Mijn gemeentepresident was mijn kantoor binnengestapt, en voor een oogenblik had ik mijne zaken terzijde gelegd om wat met hen te praten over kerkelijke aangelegenheden. Hij was een uitstekend man, — mijn president — van middelbare leeftijd, vriendelijk in zijne manieren, rein in zijne gedachten, edel in zijn leven en wijs in zijne woorden. Dikwijls wist hij in één enkelen zin voorkomende in het gesprek, eene groote waarheid te leggen om zodoende mijne ziel te vervullen met eene edele hoop. Hij was in waarheid groot.

„Toen ik een jongen was”, — zeide hij gedurende ons kort gesprek, — zat ik eens op zekeren dag in het kantoor van President Brigham Young. De President ontving juist eveneens bezoek van een zeer vermaard jager, iemand die er zijn werk van maakte groote ondekkingsreizen te ondernemen. Hij was zooeven teruggekeerd van eene groote jacht door hem gehouden in het hartje van het donkerst Afrika. Ge moet weten dat het de gewoonte was van Brigham Young in die dagen er zijn werk van te maken dergelijke toeristen die onze stad doortrokken te ontvangen. De twee nu gingen te zamen een gesprek aan over het gebed en wat daarmee samenhangt, en de jager vertelde de volgende geschiedenis :

„Op mijn laatste expeditie zijnde raakte ik met twee mijner makkers van uit ons gezelschap verloren. Wij hadden alleen bij ons onze kleine tent, onze buksen en slechts een klein rantsoen

aan voedingsmiddelen, maar dit laatste raakte al spoedig uitgeput. De fortuin scheen ons den rug te hebben toegekeerd, en we waren niet eens in staat eenig wild te kunnen dooden voor voedsel noch konden we ons gezelschap terug vinden, en ten laatste waren wij radeloos van honger. Toen eindelijk alle hoop vervlogen was, gingen mijne twee makkers op zekeren morgen nogmaals uit en te trachtten eenig wild te schieten, en ik alleen verbleef in de tent. Alleen zijnde, boog ik mijne knieën voor God en stortte geheel mijn hart en ziel voor Hem uit. Ik bad dat Hij ons bewaren mocht van den hongerdood, en nadat ik had geeindigd nam ik een groote wandelstok die zich in de tent bevond ter hand, en liep naar buiten. Niet zoodra had ik de tent verlaten, of een groote vette wilde eend fladderde daar voorbij, en mijn stok opheffende sloeg ik hem neer en doodde hem. Mijne makkers keerden terug met ledige handen. De eend redde ons leven. Sommigen nu mogen zeggen, dat het enkel toeval was, maar ik zeg u als wij bidden naar den Grooten Schepper en Hij hoort en beantwoordt onze gebeden, het antwoord mag dan schijnen te komen lang zeer gewone en eenvoudige en natuurlijke kanalen, dan is het de grootste zonde van een laf en onwaardig hart niet te erkennen de liefde en gave van Hem."

De grootste geesten die geleefd hebben op de aarde waren de eerste om naar den Vader van onze geesten te gaan om Zijne hulp te zoeken door middel van het gebed. De alleredelste dezer aarde heeft het niet te weinig geacht om Zijne hand te erkennen. Jezus, — Zijn Zoon en onze Zaligmaker — was het treffendste voorbeeld in de geschiedenis, en Hij was het die ons het allereenvoudigste, en op 't zelfde oogenblik de allerschoonste vorm van gebed naliet. Hij was het die ons leerde om te vragen in betrekking tot alle die dingen die wij het meeste van noode hebben, namelijk de eenvoudige dingen van het alledaagsche leven.

Het was een groot geleerde die schreef, „niets is zóó wondervol als dat ons leven Gods leven aan kan raken, en dat er eene directe gemeenschap bestaat tusschen Hem en ons. Sommigen hebben vermeend en gezegd dat dienen onder alle vormen onedel is, en onderwerping afbreuk doet aan des menschen waardigheid. Breekt vaderlandsliefde af? Is het verlagend een saluut te brengen aan de vlag van onze natie? Is de liefde van het kind voor den ouder, eene liefde welke leidt tot het vreugdevol berusten in iedere wensch van vader of moeder, een bewijs van persoonlijke verlagening? Om aan het Volmaakte Wezen de hoogste eer te bewijzen die eene ziel in staat is te geven, is dát eene in onderwerping brengen van ware manneneer? Is het verlagend

voor hem die iets noodig heeft zijne behoeften te erkennen? Is het verlagend voor den onwetende om naar wijsheid te vragen? Is het verkleinend voor den zondige om hulp te zoeken, zoodat hij in staat mag worden gesteld om zijne zondige neigingen te overwinnen? Is het daarentegen niet inderdaad de hoogste daad van het menschelijk verstand, God te aanbidden, — den Eeuwigen Vader, als bezittende alle wetenschap, houdende in Zijne handen de bestemming van het heelal, zijnde almachtig, alomtegenwoordig, aanschouwende van af den beginne reeds het einde, peilloos in Zijne liefde, eindeloos in Zijne genade, — kortom, volmaakt in alle Zijne hoedanigheden?”.

Toen de Vereenigde Staten zich bevonden in de verschrikkelijke angsten van een meest hartelooze oorlog; — toen de Vader zijne handen had opgeheven tegen zijnen zoon, en de broeder tegen zijnen broeder vocht, toen boog niet alleen Abraham Lincoln, — de president dier natie en eene der grootste en edelste mannen die ooit de aarde betraden, — de groote man die geboren uit het volk, streed en één was met het volk, — toen boog niet alleen hij zijne knieën voor God, en zocht Zijn aangezicht voor licht en geleide, maar hij riep de twintig millioenen van zijne landgenooten op om hetzelfde te doen, en niet alleen vroeg hij hen met hem mede te bidden, maar eveneens riep hij hen allen op om gezamenlijk te vasten en zich zelve te vernederen voor den grooten God van alle natiën. En was dat groote gebed beantwoord? Zekerlijk. God bewaarde de natie in haar geheel als een schuilplaats voor alle volkeren.

God hoort en beantwoordt de gebeden van Zijne kinderen. Soms vragen wij in onze onwijsheid om iets wat niet goed is. Soms verlangen we datgene zelfs wat niet recht is. En somtijds hebben wij te wachten.

De schrijver herinnert zich eene kleine persoonlijke omstandigheid. Hij verlangde bij zekere gelegenheid licht omtrent een zeker beginsel van ons geloof. Hij gebruikte de verplichte naarstigheit en zocht, maar voor hetgeen hij zocht scheen alles te vergeefs. Hij hield echter aan. Acht lange jaren duurde dat gebed, en even als het uitbreken van een morgenschijn, zoo was op zekeren tijd ook zijn verstand overgoten als het ware met waarheid daaromtrent, — heerlijke waarheid. Het was eene persoonlijke getuigenis van Gods liefde en genade.

In eene onlangs gehouden vergadering te Rotterdam gaf Ouderling B. Tiemersma uitdrukking aan de gedachte dat hij die zijne geheime gebeden onderhield, nimmer af zoude wijken van de waarheid.

Wij kunnen de Waarheid niet verzaken zoolang als wij den

Geest des Heeren bezitten, en als wij ernstig bidden, zoowel avond als morgen en in het geheim, dan zijn wij het meeste in staat om des Heeren Geest met ons te doen verblijven. Het geheime gebed, dat alleen bestaat tusschen ons en onzen Hemelschen Vader, dat gebed waarvan zelfs hij of zij die ons het allernaast en het allerdierbaarst is, niet weet, dat, waarin onze ziel gemeenschap houdt met Zijnen Geest, dat gebed is het wat ons het allernaast tot den Heer zal brengen, en zoolang als wij Zijn medestander zijn, wil Hij als onzen Vriend verblijven.

In de zaken van ons dagelijksch leven, deze zaken die ons het allermeeste betreffen, kunnen wij gaan tot onzen Vader in de volmaakte hoop dat Hij ons hooren zal en ons overeenkomstig onze behoeften zal geven. Niet dat ons leven één voortdurende zonneshijn zal zijn, neen de stormen zijn té noodig voor onzen groei. Gelijk onze Zaligmaker zoo mogen ook wij hebben te gaan door de wildernis van verzoeking of de duisternis van Gethsémane, maar even als Hij kunnen ook wij sterkte vergaderen als wij bidden in den geest van Christus, „Niet mijn wil o Heer, maar Uw wil geschiedde.”

Niet nu, maar in een later tijd,
Misschien eerst in de beet're baan
Doorschouwen wij het doel van 't leed,
En dàn, dan zullen wij 't verstaan.

Wij hechten daar den draad opnieuw,
Volenden wat wij vingen aan,
De Hemel lost daar 't raadsel op,
En dàn, dan zullen wij 't verstaan.

Daar zullen wij ze kennen dan, . . .
De wolken, — plots'ling zoo onstaan,
En waarom zich de zon onttrok,
Ja dáár, daar zullen wij 't verstaan.

God kent de weg, — Hij weet waarom; —
Hij leidt ons met Zijn vaste hand;
Eens zien wij 't met een traanloos oog,
Dáár, daar brengt Hij 't ons aan 't verstand.

Berust in Hem, Hij is alwijs;
Vreest niet, want Hij richt steeds uw baan; —
Is zwart de weg, — loof toch en prijs,
Want ééns, eens zullen wij 't verstaan.

HOE VELE HEILIGEN ZIJN GEËMIGREERD GEDURENDE 1911?

Een gedeelte van de godsdienstige pers van het land heeft in den laatsten tijd heel wat geschreven over het beweerde onderzoek door den Minister van Binnenlandsche zaken van Groot-Brittannië, ten opzichte der Mormoonsche kwestie, waarin dan wordt beweerd, dat sommige opzienbarende ontdekkingen zijn gedaan in betrekking tot de zaak van het toetreden van een aantal jonge vrouwelijke leden tot de Mormoonsche kerk, en de toestand waarin die zijn vervallen na hunne aankomst in Utah. Wij geven hier eene aanhaling van het Predikbeurtenblad van

2 Maart, welke gelijkelijk luidt als een menigte van andere historietjes, verteld door een aantal andere kerkelijke bladen.

„Het Ministerie van Binnenlandsche zaken in Engeland deed een onderzoek instellen waarvan onlangs de resultaten gepubliceerd zijn. Ontvoerd werden naar Utah, 757 jonge meisjes. Terzelfder tijd informeerde het Ministerie van Buitenlandsche zaken in Amerika omtrent het lot dat de emigranten in Utah wachtte. Dit gedeelte van het rapport behelst het volgende: Naar het schijnt verkeerden al die meisjes in den waan dat de Mormonen gebroken hebben met de veelwijverij, maar in werkelijkheid moeten zij al dadelijk na hare aankomst den tol er aan betalen. Niet minder dan 334 der bovenbedoelden zijn gehuwd met reeds getrouwde mannen” enz. enz.

Het doel van zulke artikelen is natuurlijk om de gemoederen van het publiek van haat te doen ontvlammen tegen de zendelingen die uit zijn om het Evangelie van Jezus Christus te prediken aan het volk van dit land. Vele van onze vrienden, die weten hoe absurd deze geschiedenissen zijn hebben gezegd, „Waarom schrijft ge niet een artikel om deze dingen te beantwoorden?”

Waarde vrienden, dat zouden wij zeer gaarne doen, en niet alleen zijn we graag gewillig om het te doen, maar wij hebben het gedaan. Een antwoord op deze dingen is ingezonden geworden naar drie verschillende bladen die deze geschiedenis hadden gepubliceerd, maar tot op dit oogenblik heeft nog geen enkele hunner ons antwoord opgenomen. Waarom niet?

Het antwoord door ons gezonden luidde in hoofdzaak als volgt:

Rotterdam, 14 Maart, 1912.

Geachte Redactie: — Als u zoo vriendelijk wilt zijn mij de noodige ruimte af te staan, zij het mij vergund om verdere inlichtingen te geven over de Mormonen.

De Mormonen gelooven dat in deze dagen het Evangelie van onzen lieven Heiland, Jezus Christus, op de aarde wederom hersteld is, dat dit Evangelie moet verkondigd worden aan alle natiën, geslachten, talen en volken. Om dit Evangelie te prediken worden zendelingen tot vele natiën der aarde gezonden. Deze zendelingen besteden hunnen tijd vrijwillig. Zij werken op hun eigen kosten. Zij krijgen geen salaris, en hebben geen hoop op aardsch loon.

In Engeland waren 299 zendelingen gedurende 1911 werkzaam. Het verslag van hun werk laat zien dat aan 482 personen de doop werd bediend. Diegenen die het Evangelie aangenomen hebben, zijn herhaalde malen aangeraden in hun vaderland te blijven, en aldaar hunne krachten in te spannen om het Evangelie te helpen

verkondigen. Hun is gewezen op de moeilijkheden die hen in het verre Westen wachtten

· Noch door de Kerk, noch door de zendelingen wordt geld voor iemand voorgeschoten, en toch zijn er wel leden die wenschen te emigreeren. Zij hebben misschien familieleden of vrienden in dat land, en meenen dat zij gelegenheid zien om aldaar vooruit te komen. Wanneer zulks het geval is, worden gezelschappen gevormd en een bekwaam persoon aangesteld om de leiding ervan te hebben, opdat de reizigers van bedriegerij bewaard worden, en opdat de reis met grooter veiligheid en spaarzaamheid gemaakt kan worden.

De autoriteiten der Kerk raden ten strengste af dat mannen hunne vrouwen of kinderen achterlaten om te emigreeren, en met dezelfde strengheid raden zij af dat kinderen — jongens of meisjes of jonge vrouwen — hunne ouders achterlaten om te emigreeren. Wanneer menschen wenschen op te trekken, dan moeten zij met heel hun gezin gaan. Dat deze goede raad wordt nagevolgd is duidelijk te zien uit het feit dat verleden jaar — 1911 — slechts 337 personen — mannen, vrouwen en kinderen, — aan de Mormoonsche Kerk behorende, van Groot Britannië uit trokken, naar Amerika, en dezen gingen meestal als gezinnen, en onder hen was er een totaal aantal jonge vrouwen (d. w. z. vrouwen boven het twaalfde jaar en niet getrouwd) van 78 personen.

Dit getal kan door ieder belanghebbende bevestigd worden door een onderzoek in te stellen in de boeken van de „Allan Line” te Liverpool, wier schepen gebruikt waren, — of wel door de lijst na te gaan in het hoofdkantoor van de Europeesche zending, 295 Edge Lane, Liverpool, alwaar een verslag gehouden wordt van de leden der Kerk die optrekken, waaruit hunne namen, hunne woonplaatsen, hun geslacht, en hun ouderdom benevens hunne bestemming blijkt.

Veelwijverij heeft nooit in Utah bestaan. Voor een tijd lang was onder bijzondere omstandigheden meervoudig huwelijk op een zeer reine en heilige wijze door een, — betrekkelijk sprekende, — zeer klein aantal in praktijk gebracht. Het werd in 1890 afgeschaft, en sinds dien tijd is het niet te bewijzen dat ooit iemand, met toestemming der Kerk, meer als eene vrouw heeft gehad. Dit is ook bewezen door niet tegen te spreken getuigen. De Weled. Geboren Heer, P. C. Knox, de oud-Senator uit Pennsylvanie zeide in eene redevoering voor den Senaat te Washington, 14 Feb. 1907, (Zie Congressional Record).

„Meervoudig huwelijk in Utah is tot een einde gebracht. Enkele jaren zijn als niets in het leven van een staat of eene natie, en binnen enkele jaren zullen personen die in meervoudig

huwelijk leefden voordat Utah een staat werd, eene bijzonderheid zijn."

De oud-president der Ver. Staten, Theodore Roosevelt, een der grootste staatsmannen van deze dagen schreef in *Colliers* populair tijdschrift uitgegeven te New-York, in zijne oplage van 15 April 1911: „Ten tijde dat ik nog president was, werd er bij zekere gelegenheid een aantal beschuldigingen ingebracht bij de generale Administratie aangaande meervoudige huwelijken in Idaho en Wyoming zoowel als in Utah zelve. Met kracht en klem beweerde men dat een aantal beambten der Federatie in meervoudig huwelijk leefden. Een zeer nauwkeurig en voorzichtig onderzoek werd toen ingesteld en volbracht door de meest geschikte persoonlijkheden, en bewezen werd, dat deze beschuldigingen zonder den minsten grond van eenig feit gedaan waren geworden."

Ten slotte wensch ik nog te wijzen op het feit dat geen zedeloos volk tempels en scholen bouwt van den hoogsten rang, en de wildernissen in bloeiende nederzettingen herschept. Onpartijdige onderzoekers zijn het er allen over eens dat de ontwikkeling van Utah de ontwikkeling van het Westen der Staten is geweest.

Ik dank u waarde redactie voor uwe plaatsruimte.

ROSCOE W. EARDLEY.

Wij hebben getracht om iets zekers gewaar te worden omtrent het beweerde onderzoek door het Britsche gouverneman, maar tot op heden zijn wij ten eenen male niet in staat eenige leiddraad te ontvangen hoe dan ook, omtrent eenig in den laatsten tijd gehouden onderzoek.

Enigen tijd geleden heette de Minister van Binnenlandsche Zaken in Engeland, (Zijne Exellentie Mr. Winston Churchill) gedurende de laatste troebelen aldaar daartoe aangezocht door sommige zoogenaamde godsdienstige leiders, die zich hadden opgeworpen als bevechters van ons volk en onzen Godsdienst een onderzoek in te stellen, maar niets, letterlijk niets afdoende is ooit gedaan geworden in betrekking tot een formeel investment.

Wat gedaan werd was enkel als volgt. Het hieronderstaande onderhoud vond plaats in de parlamentszitting van 8 Mei 1911:

„Mr. Houston vroeg den particulieren secretaris van Minister Churchill, of hij ook een antwoord had ontvangen van den Britsche gezant te Berlijn omtrent de uitgedreven zendelingen uit Duitschland, en zoo ja, of hij dan den aard van het antwoord vast kon stellen, en naar aanleiding daarvan of hij een wettelijk verbod dacht in te voeren van Mormoonsche propaganda in Engeland, en de aard van dergelijke wettelijke bepaling.

Mr. Churchill deed antwoorden: „Een antwoord is thans ontvangen van den Engelschen gezant te Berlijn, met zoodanige mededeelingen, dat geen speciaal wettelijke bepalingen zijn aangenomen in Duitschland om de propaganda van het Mormonisme te verbieden of te bemoeilijken. Door de politie zijn weliswaar stappen gedaan om de buitenlandsche leden dezer secte uit te drijven, wanneer ze zich ook maar in de geringste mate aan een of andere wetsovertreding schuldig maken, maar de Deutsche politie, zooals ik alreeds heb beweerd in het Lagerhuis, beschikt over heel wat machten welke niet in het bezit zijn van de politie in dit land. Ik ben nog niet in staat om ten volle reeds mijne mededeelingen te doen omtrent het resultaat van mijn eigen onderzoek in betrekking tot de Mormoonsche propaganda in dit land en in Amerika, maar tot heden heb ik geen enkele grond gevonden om in deze zaak wettelijk op te treden.”

De thans aanhangige geschiedenis draagt iedere karaktertrek van te zijn ontstaan door gewetenlooze schandaalveroorzakers, trachtende beschuldigingen van de allerlaagste soort te leggen op hen die enkel trachten den Meester te dienen in overeenstemming met het licht dat ze ontvingen. De beelden aangehaald hebben absoluut in geen enkel opzicht werkelijke feiten ten grondslag, en de als vaststaande feiten aangehaalde dingen bestaan enkel in de verbeelding van het meest afschuwelijk en zelve allerlaagste karakter.

Laat iedereen die in werkelijkheid belang stelt in onze zaak voor zich zelve onderzoeken. Wij zullen den weg daaromtrent wijzen.

ROSCOE W. EARDLEY.

Gebed, in de eenvoudigste uitlegging van het woord, is slechts een wensch aan God bekend gemaakt.

Sta altijd in, voor hetgeen ge zegt.

De meesten van ons zijn wel eens laf geweest op een oogeblik, dat juist moed vereischt werd. Later schamen wij ons over de lafheid en niet zelden betreuren wij de gevolgen.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

DE VERJAARDAG DER KERK.

Den 6den April 1830, nu 82 jaar geleden was de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen georganiseerd. Zes leden waren er toen slechts, allen jonge mannen. Oliver Cowdery welke een schrijver, of secretaris van den Profet was geweest, was slechts 24 jaar, de profet Joseph zelve was 25, Hyrum Smith 30, Samuel H. Smith 22, en de twee Withmers, — David en Peter Jr., waren beide nog geen tweeëndertig jaar. Het geleek op eene beweging van enkel jonge mannen en tot een zekere hoogte was dit ook zoo. God deed Zijne wijsheid zien in het verkiezen van mannen die zich nog in hunne jeugd bevonden, en eene groote mate van toewijding, geloof, hoop, energie en volharding bezaten, welke eigenschappen dezen leeftijd over het algemeen kenmerken.

Deze groep jonge mannen nu ontmoetten elkander ten huize van vader Peter Whitmer Sr., in de stad Fayette, in de provincie of het graafschap Seneca, gelegen in den staat New-York. Van de allervroegste tijd afaan dat de Withmers bekend waren geweest met den Profet, hadden ze altijd een bijzonder belang getoond in zijne boodschap en zijn werk, en niet alleen de vader, maar alle de vijf zonen des huizes stelden belang in zijn — Joseph Smiths — leven. Deze familie, hooggeacht en gezien door alle hunne omringende naburen hadden niet alleen altijd groote toewijding betoond aan de zaak des profeten, maar hadden ook naar zijne boodschap geluisterd.

Het scheen dan ook het meeste gepast voor de nieuw geboren oude kerk, dat ze op dat oogenblik zich nog kon verheugen in eene zoo liefdevolle en vredige omgeving.

De oprichting en samenstelling ervan was niet in haast geschied. Alreeds bijna 11 jaar voor deze merkwaardige datum had de knaap Joseph gebeden in een woud nabij Manchester, New-York, en in antwoord op dat gebed des geloofs had hij den Vader gezien en den Zoon, en had des Vaders woord gehoord namelijk, „deze is Mijn geliefden Zoon, hoort Hem”. Daarna had hij des Zoon's woord gehoord verklarende dat „zij eeren mij met hunne lippen, maar hun hart houdt zich verre van mij”.

Samenkomsten had hij gehad met den engel Moroni, en van hem had hij de platen ontvangen die het Boek van Mormon bevatten, het groote werk van vertaling en uitgave van deze geheiligde historie had hij geeindigd, zijne oogen hadden den verrezen Johannes den Dooper aanschouwd, en onder zijne handen had hij het Aaronische Priesterschap ontvangen, en de heilige Apostelen des Lams, namelijk Petrus, Jacobus en Johannes waren hem eveneens verschenen, en hadden op hem het heilig Melchizedeksch Priesterschap bevestigd. Reeds in Juni 1829 had hij eene openbaring ontvangen, meldende dat de tijd van het wederoprichten der Kerk bijna daar was, en nog later was de juiste datum door openbaring medegedeeld, — den 6den April, — „eenduizend acht honderd en dertig jaar na de komst van onzen Heer Jezus Christus in het vleesch.”

Vergezeld van eenige vrienden, vergaderden de zes jonge mannen, boven aangehaald — op den aangewezen dag, en openden hunne samenkomst met heilig gebed, waarna door stemming werd besloten Joseph Smith aan te stellen als eerste, en Oliver Cowdery als tweede Ouderling der Kerk, alsmede om de kerk te organiseren. Het Heilig Avondmaal werd toegediend aan hen die reeds waren gedoopt en bevestigd als leden der kerk. De Geest des Heeren was rijkelijk uitgestort in deze vergadering en aldaar was profetie en wonderbare verheuging.

Hoe velen waren er van deze kleine groep die ten volle beseften de grootheid en belangrijkheid van het werk waartoe de Heer hen had verkoren om dat in te leiden? Hoe velen van hen konden de invloed van rechtvaardigheid zien die de nieuwe kerk zoude hebben op de wereld? Hoe velen hunner konden de zegeningen zien, die er door tot het menschedom zou worden gebracht?

Juist 82 jaar nu, — het leven van een mensch, — en de kerk is gegroeid van uit deze kleine groep van zes personen, tot een ledenaantal van 500.000. Van ééne vertakking tot rijen van ringen, honderden van gemeenten en afdeelingen.

De waarheid toen geopenbaard is als de zuurdesum gedaan in een weinig meel en dat het heele brood doordringt.

De invloed ervan ten goede is gevoeld geworden over heel het aangezicht der aarde, en zij die het allernaaste onder de macht ervan zijn gekomen, hebben de paden der duisternis verlaten voor die van het licht, en de dwaalwegen voor die der waarheid.

De voorspelling des profeten gegeven in 1829, „nu ziet, een wonderbaar werk is bijna gereed om voort te gaan onder de kinderen der menschen” wordt spoedig en letterlijk vervuld. De ontwikkeling en de vooruitgang der wereld, gedurende den tijd

dat het Evangelie is gepredikt geworden is zeer opmerkenswaardig.

Wie onzer kan heden zien wat met 82 jaar zal zijn, en tot welke afmeting dit werk alsdan zal zijn gegroeid? Of wie onzer kan zien tien maal 82 jaar in de toekomst? Zeer zeker, de kleine steen zonder handen van de bergen afgehouden zal rollen en rollen totdat de heele aarde vervuld is.

Alle heil en voorspoed en geluk en blijdschap zij de 82ste verjaardag van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Moge de Vader ons allen zegenen met Zijnen Geest, en dat geloof en hoop en liefde onze zielen ten allen tijde moge vervullen en ons waardig maken kinderen van Zijne Kerk te heeten.

BEKENDMAKING.

In verband met de verjaardag der Kerk op 6 April, maken wij aan de leden bekend dat wij aan alle de Conferentie-presidenten een schrijven hebben gezonden om in de verschillende gemeenten dezen dag te herdenken in de onderscheidene predikatiën die zullen worden gehouden op Zondag 7 April. De gebruikelijke getuigenis-vergadering zal daarom worden verdaagd, om voor deze maal te worden gehouden op Zondag 14 April.

Wij behoeven niet allen oorspronkelijke geesten te zijn, maar feiten en gedachten, die van anderen tot ons komen, hebben wij op andere wijzen te rangschikken dan onze voorgangers. Ons vernuft, onze zelfstandig werkzame geest zal daaruit blijken, dat uit die nieuwe rangschikking andere feiten en gedachten voortvloeien.

Neerslachtigheid is voor 't gemoed, wat wolken zijn voor de aarde. Ze onttrekken de warmte van de zon aan de aarde, en doen bloemen en planten kwijnen en een vroegen dood sterven.

Een goede daad is nooit verloren. Hij die beleefdheid wint, oogst vriendschap en hij die vriendelijkheid zaait, oogst liefde.

Heb vrede met u zelve,
Heb vrede met uw huis;
Heb vrede met een ieder,
Heb vrede met uw kruis;
En is uw leven vrede,
Een vrede, niet in schijn,
Dan zal ook eens uw einde
Volkomen vrede zijn.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Van Ouderling Osmond Olsen ontvingen wij het volgende schrijven :

„Met mijne lieve vrouw, mijne broeders en mijne zusters, bevinden wij ons tot op heden nog in den allerbesten welstand. Ik ben nog steeds bezig als klerk van het gemeentebestuur alhier, maar ik verwacht niet dat nog voor lang te blijven. Iedere vrije dag die ik heb, ga ik naar den Tempel, en dat verschaft mij het allermeeste genoegen van heel mijn leven. Gaarne zou ik nogmaals op zending willen gaan, maar ook hier heb ik eene groote zending te volbrengen. Ik zelve ben alhier leeraar in de klas der Ouderlingen, en mijne vrouw is leerares in de Zondagschool. Eveneens ben ik aangewezen om als een locale Ouderling uit te gaan naar andere plaatsen somwijlen om te prediken. Kortom ik ben altijd nog heel druk in het Evangelie, en verheug mij ten zeerste over deze dingen. Dat u allen gezegend moogt zijn met goede gezondheid en bovenal met s' Heeren geest om het Evangelie getrouw te blijven leven, is de bede van uw broeder

Osmond Olsen.

Manti Utah.

Onderstaand artikel werd geschreven als een persoonlijke brief aan Pres. Eardley, maar om deszelfs inhoud achtten wij het van belang dezelve met weglating van een en ander persoonlijke dingen onder de oogen van onze lezers te brengen. De schrijver John J. Hoddock was voor langen tijd directeur van „The Manufactory Association of Utah” (Vereeniging van fabrikanten in Utah) en volbrengt thans eene studie aan het college te Logan.

„Dag aan dag, als ik mij verdiep in het grootsche van het werk van God, gaat mijne ziele uit van een groot verlangen om meer voor Zijn zaak te doen. Als ik bedenk dat ik opgenomen ben in Zijne Koninklijke Orde, het heilig Priesterschap namelijk, dat Hij mij heeft waardig gekeurd Zijnen zoon te heeten, dat ik met de geest der profetie, waarmede Hij mij heeft begiftigd, voorzien kan de uitermate groote verhevenheid van ons geslacht, en dat Hij wachtende is, ja met verlangen wachtende naar den roep van Zijne zonen, zoowel u, mijzelf als heel het priesterschap, om op het menschedom te leggen die gaven van talenten enz., die van te voren nog nimmer door hen waren gekend, — hoe zal ik mij dan weerhouden om uit te breken in prijs en dankzegging aan mijn God en mijn Koning voor Zijne genade en goedheid bewezen aan Zijn Israel?

O mijn waarde, ge moogt allicht denken, dat eene hoogere

wetenschappelijke opleiding het geloof van sommigen van ons volk verzwakt, en zoo is het helaas soms ook waarlijk, maar voor mij is God altoos goed en vriendelijk geweest, en met iedere nieuwe wetenschappelijke waarheid onder mijne aandacht gebracht, ieder nieuw idee van vooruitstrevende strekking zie ik het ontvouwen van het glorievolle plan der Goden in hun voornemen om het menschedom te volmaken. Iemand bracht voor korten tijd terug mij in gedachten, dat het voor de ontwikkeling van intellectueele studie lang niet van belang was ontbloom om ook landhuiskundige zaken te leeren, enz., en inderdaad dat is zoo, maar de wetenschap die zich omtrent deze dingen uitstrekt is slechts een klein gedeelte van hetgeen wordt onderwezen in de school waar ik thans verblijf houd. Alhier wordt onderwezen die zaken verkregen van uit de meest vooruitstrevende bronnen der wetenschap. Deze dingen nu openen voor mij een nieuwe wereld als het ware. Het was eene der meest overwegende redenen die mij hier brachten, om namelijk vertrouwd te geraken met de vooruitstrevende gedachte van het menschedom, de verschillende meeningen van filosofie, en de algemeen aangenomen wetenschappelijke termen van 's werelds geleerden. Vraagt ge, waarom? Omdat ik beter in staat zoude kunnen zijn de glorie van God te verklaren. Ge weet, dat ieder denkend man in Israel gelooft dat de tijd gekomen is, dat de edelen van hart de boodschap der zaligheid moeten hooren. Het dient tot hen te worden gebracht op zóódanige wijze, als in overeenstemming is met hunne wijze van gedachten voeren. Mij voor dergelijk werk voor te bereiden is mijn tegenwoordig doel, en ik verlang er naar om uit te gaan in het werk. De tijd gaat vooruit, en heel de lucht is vervuld met belotten van de komst van den Zoon des menschen. Wetenschap, filosofie, uitvinding, ontdekking, politiek, godsdienstige gedachte, alle de onderscheidene dingen spreken ervan. Licht is verschenen in de wereld. Licht zóó groot en zóó verheven, dat het allen omschijnt. Zekerlijk is God den weg bereidende voor de spoedige komst van den Zoon der Gerechtigheid. Zekerlijk is Hij bezig die dingen bekend te maken die verborgen zijn geweest van af de grondlegging der wereld. De microscoop, telescoop, aerëoplane, draadlooze telegraphie, menschenrecht, vredes-conferenties, algemeene organisatie, het ontwaken van Japan, Turkije en de Zuid-Amerikaansche republieken, en . . . wonder der wonderen, China, het langzame, slapende China, verrijzende als eene jonge reus uit de diepe diepten der catacomben, en zich verklarende als eene vrije republiek. Zekerlijk, de Heere God is gereed om te komen van Zijn verborgen plaats om de inwoners der aarde te schokken.

Tot zoo ver de brief. Uit een en ander valt zeer goed op te merken, dat de schrijver een heldere blik heeft op de dingen die gaande zijn. Ook wij gevoelen dat het uitermate noodig is dat er arbeiders, bekwame arbeiders worden uitgestooten in den wijngaard des Heeren. Moge broeder Hoddock spoedig met zijne voorbereidende studiën gereed zijn om het eigenlijke werk waarnaar hij zoo verlangt, te aanvaarden.

VERPLAATST.

1 Maart 1912. Ouderling J. W. Jones was verplaatst van de Groninger naar de Amsterdamsche Conferentie. Ouderling H. A. Thornock van de Amsterdamsche naar de Groninger, en Ouderling E. Everett van de Arnhemsche naar de Amsterdamsche Conferentie.

ENKEL EEN KLEIN BLAUW KOUSJE.

Naar het Engelsch van LELLA MARLER HOGGAN.

(Slot).

Hughie ging er een eind van af staan, en zag er naar in stilzwijgen. Het was een olieverfschilderij, en stelde voor de oude Sawtellpiek. Het omsloot het meer en dat gedeelte van het landschap waar de donkere pijnboomen en de oude hut stond. Een zonnestraal gleed over het vergezicht van de eeuwige sneeuw, en glinsterde op de purperen wanden er achter en wierp een schaduw over de donkere dennen. Het zonnelicht kuste de rimpels van het meer, en lichtte in de kleine vensters van de oude hut.

Het duurde lang eer Hughie sprak. Zijn oogen waren vervuld met het licht der liefde. Eindelijk verscheen een gelukkige glimlach om zijn mond en verlichte heel zijn gelaat.

— „De jongens zonden het” — zeide hij. Ze moeten het van Brandon hebben gekregen. Die maakte het verleden zomer als je weet. Herinner jij je niet, hoe hij daar ginds zat in het oude huis, en werkte bij het uur? Ik had niet gedacht dat hij het zou hebben willen verkoopen. Het moet een heeleboel geld hebben gekost.” —

Na een ander liefdevolle blik vervolgde hij:

— „Ik geloof, Brandon kende de oude berg bijna evengoed als ik. Ik zie, dat het hem gelukt is iedere kleinigheid nauwkeurig weer te geven. Het lijkt sprekend, sprekend!” —

Zijn oogen ontdekten een klein kaartje achter de lijst gestoken.

Hij las het opschrift: — „Voor onze oude Hughie, van de jongens omdat we van hem houden. Wij danken God dat Hughie ons nog in tijds naar huis zond.’ — Zijn stem trilde toen hij opnieuw begon te spreken.

— „Ik geloof dat God beter weet waar wij behooren dan wij zelf,” — murmelde hij. — „En hij brengt ons dáár, waar we dat-gene kunnen doen wat Hij verlangt. Sawtellpiek bijvoorbeeld zou heelemaal van geen nut zijn in York State. Daarom zette God hem hier neder, te midden van de meren en te midden van heel de wilde natuur. Hij wist dat we hem hier noodig hadden.

Zijne hand raakte de lijst liefkozend. „Ik had niet gedacht, dat ze dat zouden doen” — zei hij heesch. Dan wandelde hij de hut uit.

Pas later op den dag schoot hem de brief in de gedachten. Hij kwam van Honey-Bird. Toen ze het gouden armbandje uit de teen van het kousje had genomen op Kerstmorgen, kende hare vreugde geen grenzen. In vliegende haast scheurde ze het gele papier waarin het was ingepakt er af, en liet de bracelet om haar mollig wit armpje glijden.

— „Oom Hughie zendt het aan je, — voor St. Nicolaas,” — verklaarde Jim. — „Oom Hughie had eenmaal ook een klein zusje, maar zij groeide op tot eene groote dame, zoodat hij dacht dat jij nu misschien wel z’n klein zusje wilde wezen en de mooie armband wilde dragen. Wou je dat wel?” —

— „O ja, graag, ik wil Hughie’s zusje zijn, en ik zal hem een brief schrijven. Nelly kan mijn hand wel vasthouden”. —

En zoo, na veel moeite brachten de mollige vingertjes geleid door Nelly’s hand het volgende krabbeltje op het papier:

Lieve Oom Hughie: — Sinterklaas bracht mij een mooie armband, en ik vind hem prachtig; dank u wel. Ik zal uw klein zusje wezen, en zal ieder avond voor u bidden, zooals ik oek bad voor mijn boer Jim. Jim kwam thuis met Kerstmis. Wij hebben mijn ander klein blauw kousje tezamen opgehangen. Nelly houdt mijn hand vast, terwijl ik schrijf. Weest goed. Wij houden allemaal van u, uw klein zusje.

HONEY-BIRD.

Hughie las het briefje verscheiden maal over, en schoon z’n ooggen vochtig waren, schitterden ze. Een vredevolle glimlach verspreidde zich over het vriendelijke oude gelaat.

— „Ik ga om mijn klein zusje Honey-Bird eens te zien”, — beloofde hij zich zelf. — „Ik zal haar gaan zien, vóór dat ze groot geworden is”. Een gelukkig verlangen overmeesterde zijn hart.

— „Als God wil,” — fluisterde hij tegen zich zelf, — „dan ga ik volgend jaar Kerstmis, om Honey-Bird te helpen haar kousjes boven de vuurplaat te hangen”. —

Einde.

Soms krijgt men vrede, moed en kracht,
En blijde zekerheid,
Wanneer men aan een luistrend oor
Zijn nood heeft uitgeschreid.

Het is of van een zware last
De schouders zijn bevrijd,
De vrije ziel herademt weer
In rust en veiligheid.

Niets is er, dat wij meer moeten haten dan vleierij, omdat deze het oordeel over ons zelve doet verliezen.

Hij die niet vergeven kan aan anderen breekt de brug af waarover hij zelf gaan moet, want iedereen heeft op zijn tijd vergiffenis noodig.

Wie is wijs? Die van iedereen wil leeren.

OVERLEDEN.

Op 8 Maart 1912 is te Grand-Rapids, Michigan, overleden Clarence James Postma, zoontje van John Postma, en Grietje Postma-Boelens. 't Kind was geboren 24 Aug. 1911 en op 6 October ingezegend door Ouderling Jan Postma.

Bij dit overlijdens-bericht schrijft ons Broeder Postma: „Het is door het Evangelie en de leerstellingen daarvan hersteld door den grooten Profet Joseph Smith, dat wij troost en hoop hebben op een wederzien door de opstanding gewrocht door onzen Heiland”.

Met beste wenschen voor de zending, enz.

INHOUD.

Bidden	Blz. 97	Van over den Oceaan	Blz. 108
Hoe vele Heiligen zijn geëmigreerd gedurende 1911	„ 100	Verplaatst.	„ 110
De verjaardag der Kerk	„ 105	Enkel een klein blauw Kousje (Slot.)	„ 110
Bekendmaking.	„ 107	Overleden	„ 112

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B.
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der
Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50,
Buitenland f 2.50, Amerika † 1.00 — Per exemplaar 10 cent.